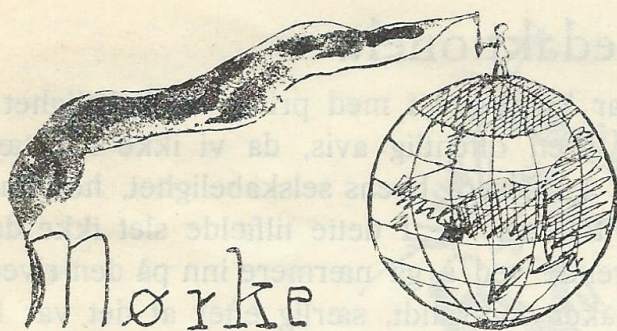

Mørke

tidende

1. aargang.

Nr. 3.

Utkommer i Longyear City
1 gang maanedlig.
Eneste illustrerte blad.

25. november 1922

Annoncepriser:
5 Spitsbergen-kroner pr. km.
÷ 100 % rabat.

„Der er ingenting i verden så stille som sne“

Yngve Olsen
22

For ikke å stå tilbake for vor kollega i moderlandets hovedstad agter „Mørketidende“ under ovenstående merke å innta ledende artikler behandlende spørsmål av betydning for vor bys trivsel og velvære, og under samme merke kan enhver av læserne med redaktionens tilslutning få uttrykke sin vrede eller glæde. — Merket vi har valgt er såkaldt symbolsk og viser, hvorledes den offentlige mening i form av en grubehakke roter op i samvittigheten.

Forrige gang hadde vi som alle husker telefonopringning fra Nord-Spitsbergen med gode ønsker for vort blad. Denne gang har vi atter fått bevis på den sympati hvormed „Mørketidende“ omfattes, idet vi fra vor naboby Hjorthavns første abonnent Vinje har fått tilsendt følgende:

Her går jeg og suller,
går omkring og tuller
blir så melanktrist.
Derfor kan jeg sige,
du er uten lige,
har gjort mig gla som fugl på kvist.
La det gå med liv og fut,
må det aldrig ta en slut.

Hilsen

Knut.

Denne slags beviser på varm sympati fra nær og fjern kan ikke andet end glæde vort redaktionelle hjerte, og vi håber at alle disse gode ønsker for vort blads trivsel må realiseres og det føler vi os også overbevist om, når vi overdrar neste nummer som vil utkomme som julenummer, til bystyrets formann overingeniør Westby.

Så har vi mottat følgende:

Som det er vore ærede læsere bekjendt er den nuværende redaktør den tredje i rekken. Grunden til at vi måtte skifte redaktør siste gang er den at den forrige redaktør desværre ikke forfegtet vort princip

nemlig at spalterne skulde stå åpen for alle. Det viste sig nemlig at han hadde lat ligge igjen meget preserende nyheter, endel var til og med fra vor egen korrespondent i Kristiania; men fordi disse nyheter ikke faldt i redaktørens private smak, så gik de i papirkurven. Vi beklager oprigtig at noget sådan har skedd og håber at vore ærede læsere vil være overbærende med os for denne gang, så skal vi til gjengjæld garantere vore læsere at de aldrig skal få en så dårlig redigeret avis som sidste nummer.

*

Vi har ikke villet negte ovenstående produkt plass i vore spalter omend det skedde efter de største og alvorligste betænkeligheter; men da vi hylder det gamle princip: et altere pars audictur — d. e. utlagt „ogsaa den altererte part maa høres“, lot vi det ske. For vort vedkommende skal vi nøie os med å svare på slutten av ovenstående innlæg. — Når innsenderen sier at „vi beklager oprigtig at noget sådan har skedd og håber at vore ærede læsere vil være overbærende med os for denne gang“ o.s.v. så vil vi dertil bemerke at det hele må stå for innsenderens regning, den nuværende redaktion beklager hverken den forrige eller sig selv.

Da innlægget kom redaktøren ihænde nogen få timer før bladet gik i pressen fik vi ikke anledning til å forelægge det for sidste redaktør, men vi uttaler håbet om at han i neste nr. finder anledning til forsvar.

Red.

Til Guri!

Blandt alle dage i øst og vest
er fødselsdagen mit hjerte næst.

Ha' tak for digte',
jeg ska'ke svigte
din tro paa mig.

Sigurd.

Fra vor utenrikspolitiske korrespondent.

Oversigt over ukens vigtigste begivenheter med kommentar:

De alliertes overkommissærer i Konstantinopel betegner i telegram til sine regjeringer utsættelse av Lausanne-konferancen som en alvorlig fare for fred, og henstiller inntrængende at fredsforhandlingerne utsættes længst mulig.

Dette telegram kan for den opmerksomme læser kaste lys over

en eiendommelig jernbanehistorie. Et tog som allerede var på vei til Lausanne med representanter fra England og Frankrik er gått av sporet. Til alt held er ingen av diplomaternes kostbare liv kommet til skade, kun freden avgik ved døden!

De allierte regjeringer har selvfølgelig forstaat å holde ryggen fri, idet de beskylder tyrkerne for å ha forårsaket avsporingen.

Og denne manøvre lyder jo helt trolig når man får rede på at Ismed Pashca — det vittige hode — skal ha uttalt at han anser en konference med Poincaré for unyttig. Den samme uskikkelige skolegut har også sagt at han vil ikke høre tale om nogen diktat, ja han har endog været fræk nok til å betegne en diplomatisk konference for nytteløs.

Mistanken for forbrydelsen med avsporingen av fredstoget vil således let falde på Ismed Pascha.

Men ingen kan undre sig over at atmosfæren i Lausanne efter dette storpolitiske svin(dl)eri er så ubehagelig at en ærlig og anstændig Pascha truer med ikke å ville komme.

En så ærlig og opriktig mand vilde jo antagelig ogsaa volde stor forstyrrelse og kun spolere glæden og festligheten ved en sådan konference. Derfor håber de allierede ankomne diplomater at Ismed Pascha ikke vil komme.

Og så gjør de i ventetiden store forberedelser til festligholdelse av fredens definitive avgaaen ved døden.

Et ordsprog sier: „Jo flere kokker, des værre søl“. Fra Amerika kommer efter sikkert forlydende ca. 200. Et andet uten tvil sikkert rygte vil vite at en amerikansk millionær (der ønsker krig for sine spekulationers skyld) har bestilt hos firmaet „Bier-meister & Wein“ bier og wein for en million kroner, og vil fragte partiet på sin egen lystyacht til Lausannes nærmeste havneby.

Underlig at den nøkterne amerikanske regjering tør sende (a) *Child* til en sådan konference.

Den norske regjering overveier grundig om den under slike omstændigheter overhodet tør sende nogen representant. Men i tilfælde den kommer til et negativt resultat vil nok visse norske diplomater beklage at de har fremmet forbudet. Såvitt Lausannekonferansen.

Hvad videre forbudet angår, så dementerer en del av den amerikanske presse forarget at præsident Harding endog bare skulde ha *tænkt* på lempninger i forbudet. En præsidents tanker er ikke toldfri.
Fra London:

Underhuset møtte idag. En ny spiker blev besluttet innsat i huset

hvilket tyder på at det er faldefærdig og at en grundig restauration er nødvendig. I samme retning tyder meddelelsen om at arbeiderpartiets fører fik lov å gå i åpningsproceSSIONen ved siden av førsteministeren.

Lloyd George holdt sig hjemme på grunn av furting!

Den nye engelske regjering forsikrer høitidelig at den virkelig vil gjøre et alvorlig forsøk på å fortjene den tillid landet har vist den.

Ifølge „Times“ er det hævet over al tvil at fascisternes chef er en mand som vil noget!

Endelig meddeles det med krav på pålidelighet at 2 kvindelige sakførere idag *for første gang* optrådte i retten med „paryk og kjole“. Den ene er specialist i skilsmisser, antagelig må hun selv ha bitre erfaringer om hvor urimelig mannfolk kan være mot skaldete buksedamer.

Ø.

Gjengangeren.

I de siste dager har der været stor opstandelse i messen. Ikke om morgenen og heller ikke av den grund at messens medlemmer lægger sig kl. $\frac{1}{2}9$, og betjeningen henstilles å innstille alt billardspil, pianola-, grammofon- eller anden spillelidenskap kl. $\frac{1}{2}12$, men fordi der er foregået et like så grufuldt og hjerteskrigende mord som følgerne av samme er i høieste grad uhyggelige. — Som alle husker hørte der til messen en stor grå kat. En ualmindelig stor og ualmindelig grå kat. Ingen vil påstå at denne kat hadde de beste manerer, dertil førte den et altfor utsvævende og løssluppet liv samt lå i åpen krig med alle byens hunde. Like fuldt er den sammensværgelse mot katens liv av doktoren og stuerten i høieste grad opværende og appelerer til alle gode menneskers retfærdighetsfølelse. Det er en skammelig handling når doktoren utleverer kloroform til stuerten, og sistnevnte lukker kloroformen og katten ned i sin private reisekuffert hvor dyret tilslut dør efter svære lidelser og blir kastet utenfor på den hårde, kalde bakke til spot og spe for alle og likesindede til skræk og aversel.

Hævnens time er også slagen, idet den døde kat er forsvundet fra bakken og går igjen i messen. Den er efter tur blitt set av samtlige messens medlemmer og har skaket sindene op noget ganske enormt. Den viser sig aldrig tidlig om morgenen, men træffes hyppig sent på kvelden og da gjerne paa de mørkeste og farligste steder. Den har store øine, lange ben og går unner navn av „Bandekatten“. — Den uhyggelige tildragelse er meldt stedets politi; doktoren er stillet unner tiltale for katemord, subsidiært for spøkeri og sterk vakt er sat i messen.

Kattemordet.

(Fritt efter Wessel. — Svar til ovenstående fra en av dem.)

At mennesker av dyr så tit
mer væsen enn av næsten gjøre
det ser vi nu idag, og høre
moralen hos dem nytter lit.
Jeg derfor mig opholde ei
ved dem bebreidelser å gjøre,
jeg vil forsvare mig,
ti nu skal dere straks få høre.

*

Der var engang en væmm'lig kat,
som sat i messen både dag og nat,
den vilde klore, fræse, og som nu lett kan vides
en doktor vet, at der mer enn nok kan lides.
Ti; for! når det engang høres
at ens bolig av en kat begjøres,
likeledes stole, borde,
ens fløte slikkes, ens mat tilgrises,
kort sagt: et svineri opvises,
da tok jeg høit til orde.
Jeg holder det for skam
for læseren å repetere
hvad skjældsord, trusler, eder jeg benyttede med mere;
omsonst; katten malet kun en melodi
når jeg den vilde forestille
å slutte dette grise-svineri.
Den mot raison ei tage vilde,
og skjønt den fandt sig noget slagen
ved et mægtig spark i bagen,
så sat for min egen dør den næste dagen.
Da blev jeg for alvor vred,
kaldte messens stuert ned
og mælte jeg da først:
„Kan De ei katten jage væk med børst,
så gjør vi begge vel
i å slå katten godt og vel ihjel;
med kloroform på næsen den bedøve;
ti om enkelte man katteglæden røve

si hvad gjør det; så svar mig på hvad jeg spør:

„hvorfor ei Eders kuffert tage
og katten fiffig under låget jage.“

Han svared: (først rømmende med tugt)

„Ifald den kun med halen vilde bitt
jeg slikt et middel ikke vilde brukt,
men jaget den med bare hænder;
men bæstet har så skarpe tænder.“

Da sa såsnart jeg hørte det:

„Skarpt imot skarpt, jeg har nu rett;
ti er den farlig når den bliver vred,
så bliver også jeg det med;
derfor løp nu straks avsted

til hospitalet og ta kloroformen ned.“

Så dryppet vi da katten på planeten,
den så ei dag og har ei siden set den.

Moral: Har du kat og har du den kjær,
så si til den: Beredt til døden vær;
den kommer når du mindst den tænker nær.

Fra en opvoksende ungdom i vor by har vi fåt tilsendt et digt som fortjener en smule opmerksomhet, da det ikke bare betegner interesse for vort blad men også tyder på at vor by her fostrer en vordende digter der med tiden vil bringe Longyear City inn i verdenshistorien likefuldt som en Dantes eller Shakespeares fødested. — Ved siden herav kan vi ikke undlate å bemerke at vi i det unge geni har for os en av vor kjære medredaktør pastorens elever, og vi kan ikke andet enn uttrykke vor sympati med hans ansvarsfulle gjerning, omend vi ikke med al respekt for hans unnervising tilskriver denne det omtalte geniale produkt.

Mørketiden.

Huttetu! hvor mørkt og glat,
huttetu! hvor „falig“,
her en da' min pappa dat,
slo sig rigtig salig.
Måtte han til doktor'n gå,
smurning på sin bakdel få;
stakkels, stakkels manden,
ske det ei en anden!

Huttetu! for sur en vind,
huttetu! hvor farlig;
her en nat i sengen min
tænkte jeg at snarlig
går nok huset raskt avsted,
tar vel mig og sengen med;
huttetu for flukten,
falder jeg i bukten?

Huttetu! for styggedom,
huttetu! hvor farlig;
her en da' en bikkje kom,
gjødde uforsvarlig;
hoppet op på søster min,
så hun satte i et hvin.
Stygge, stygge hunden,
hvad gjør du her i grunden?

X Damernes side.

Ny kokebok utgit av fru Skjøn-Tallerken. — Helge Eriksens forlag.
1000 sider. Pris 40 spitsbergenkroner.

Da jeg tror å ha alle husmødre med mig når jeg sier at det ikke er en lett sak å tilfredsstille en raffineret gane i en spitsbergenhusholdning vil jeg herved få henlede oppmerksomheten på ovennævnte nyutkomne kokebok der må sies å være enestående i sitt slags og passer fortrinlig for de stedlige forhold. Her skal bare anføres et par eksempler der imidlertid vil være tilstrækkelig til å gjøre boken til en nyttig håndbok for vor kjære bys husmødre.

Om ikke længe står julen for døren og som vi alle vet bringer den sammen med de øvrige juleglæder ogsaa en av kulinarisk art, nemlig svinekjøt som en kjærkommen forandring. Men hvor meget vil ikke den sjeldne ret vinne om svinesteken blev tilberedt på den her anbefalte måte. La os høre hvad den store kokekunstnerinde sier:

Man utsøker sig et passelig stort svin og bedøver det ved et kraftig slag i mellemgulvet, hvorefter halen avskjæres og hårene krølles. Resten av svinet kokes i en kasserolle til det er mørt hvorpå ørene stusses og garneres med reddiker eller her turnips. Serveres varmt med lakritsbåter og rækesauce. Hodet kokes det suppe på.

Om det ikke skulde være alment kjendt, så kan det oplyses at lakritsbaater forefindes på sykehuset og i lægeboligen.

Som en anden kjærkommen variation i den heroppe ensformige menu kan anføres følgende anvisning angående rypekyllinger, særlig da vi alle vet at det blandt os findes store jægere: „Man begir sig op i Spitsbergenskogen og lokker rypen til sig ved gjentagende å rope gak-gak! Derpå kaster man sig over vildtet og avliver det ved å dryppe 2—3 dråper kloroform på dets næse.

Som vi ser er det hele meget enkelt, og vi kan derfor ikke andet

enn hjertelig anbefale metoden til vore unge jægere som ved å følge den vil skaffe sig mange venner blandt vore husmødre.

Videre behandlingsmåte av vildtet er angit som følger: „Man rykker fjærne ut med en knipetang, klipper neglene på tærne som garneres med hodekål og legger hodet under vingen. Det hele surres godt med galvanisert tråd og stekes i amerikansk olje. Man kan også hvis man vil komme et ølglass med konjak i oljen. Serveres med øl og dram! Meget velsmakende.“

Da det også vil være os bekjendt at blader av enhver art er en sjelden forekomst heroppe, vil vi ikke undlate å gjøre opmerksom på følgende suppe à la Mowinckel: „En årgang av stortingstidende renses for alle unødige ord, legges i eddikvand natten over, skjæres med papirkniv i strimler og kokes under en langsom ild. På grund av materialets avholdsingrediens bør tilsættes en halvflaske konjak. Spises med vaniljeværl og er en særdeles nærende kost.“

De anførte eksempler vil antagelig være tilstrækkelige til å sikre boken den utbredelse som den fortjener.

Husmor.

I anledning Vestegaards fødselsdag som inntraf torsdag i den for-gangne uke har vi mottat et digt til hans pris:

Når hr. Vestegaard
går fra gård til gård,
sig en kaffetår
han som oftest får.

Han bringer os nyt fra by'n og nesse'
fra Honolulu og tyske presse.

Han røkter praktfuldt sit gamle kald
og melder immer om markens fald.

Han måler vind og han måler veir
og stikker næsen sin op i skyen
og traver videre på sine tær,
agerer vægter for hele byen.

Før kjørt'n guld ut på bondens aker,
nu sier'n nam-nam til julens kaker.
Han byens bikkjer dressur kan gi —
dresseres siden selv av Ella Lie.

Nu disse fattige linjers mening
er at vi alle i skjøn forening
hr. Vestegaard lykønske vil
med de 28 og hans pikelil.

Pernille.

X Snak i veir og vind med professor i meteorologi Vestegaard.

I anledning professorens fødselsdag blev vi av redaktøren sendt til meteorologisk institut for å høre litt om veirutsigterne for den kommende vinter.

Utenfor inngangsporten hang det et skilt som vi ikke fandt å burde skjænke nogen oppmerksomhet, og vi gikk freidig inn. Straks støtte vi på nok et skilt med anmodning om å avtørre vore ben hvilket vi gjorde etter fattig evne. Gjennom den elegante speilglasrute så vi professorens rygg indenfor; han hadde en sandsynligvis „rikstelefon“ i hvert øre og så bakfra meget dypsindig ut. Vi gjorde vor entre, men den smule støi vi gjorde overdøvedes av maskinernes larm. Pludselig så vi professoren rive „ørene“ av seg og utstøte følgende melodi:

„Jeg hører Honolulu, jeg, men Honolulu hører ikke mig.“

Vi kremtet forsiktig og da professoren snudde seg bukket vi dypt; men pludselig lød der et forfærdelig brøl ved vore føtter og vi hoppet høit i veiret av rædsel ved synet av en mørk, rund tingest med hule øine og gapende mund. „Ta det med ro, kjære,“ lød professorens venlige ord, og vi blev beroliget ved opplysningen om at det blot var en såkaldt dynamo der frembragte den uhyggelige lyd. Vi mandet os så op: „Hvorledes blir vinteren?“ spurte vi profeten, idet vi med en flot håndbevægelse der er karakteristisk for interviewere i store aviser fremtrak en guldblyant med notisblok, „blir den mild eller kald?“ — „Absolut,“ svarer veirprofeten, med videnskapsmandens sikkerhet selv overfor de vanskeligste problemer, „etter de sidste videnskabelige fremskridt kan vi nu allerede fastslaa at vinteren enten blir kald eller mild, men hvis De ønsker mere detaljerte opplysninger vil det dog være besst at De kommer igjen til våren. Da har man gjerne bedre oversigt over veiret for den forløpne vinter.“ — „Kan så professoren opplyse os om grunden til at man kan forutsi veiret?“ spør vi. Atter har han den rette videnskabelige mine: „Når det blåser eller regner om sommeren kan vi med næsten absolut sikkerhet gå ut fra at det er kjølig i veiret,

mens det er sandsynlig at med sol og stille følger varme. Vanskeligheten består imidlertid i å huske på at om vinteren er forholdet hyppig det motsatte, da er det ofte koldest når solen skinner og varmere når det regner. — De kan tro det ikke alltid er så let å huske på," slutter han med et tungt suk. „Kan De så gi os de foreløbige veirutsigter?" spør vi. — „Jo la mig se — hvorledes var det nu," han roter i sine dokumenter, løfter atter hodet og læser av en gulnet papirlap: „Atmosfæren i Lausanne er temmelig stormfull, mens den i London viser en usedvanlig ubevægelighet; her er de milde vinde fremdeles herskende. Temperaturen skiftende, humøret synkende, solen drat hinsides og månen på vei op — i det hele bør man dog se lyst på fremtiden." Vi takket og da professoren atter grep efter „rikstelefonen" benyttet vi anledningen til å liste os ut.

Reporter.

Til ham.

Småt om vildtet, dårlig skytter,
stenet vei og kolde hytter,
støvleslit og såre ben,
feilet rype, feilet ren.
Sandt var ordet, men, min ven,
like fuldt så — om igjen.

Lite sol og steile vægger,
stiv i knær og stiv i lægger,
halen mellom bena stukket,
begge ører nedad trukket.
Sandt var ordet, men, min ven,
like fuldt så — om igjen.

Ti for hver en travet meter
er der litt for den som leter,
der er friskhet over fjeldet,
og hver luftning kan fortælle
disse enkle ord, min ven,
du har alltid litt igjen.

Musikopoetikus (Storvildtjæger).

Blodbadet paa Spitsbergen.

For en tid siden blev Advent fylkes befolkning skaket op på en likeså eftertrykkelig som pinlig måte. Ingen mindre enn fylkeslægen, dr. med. Just Broch var den, der foranlediget dette ved å sette sit gode navn og rygte under en artikkel som hvad duperende freidighet angår langt overskrider alt hvad der tidligere er skrevet og sagt her i distriktet.

Som det er bladets lesere bekjendt omtales i et tidligere nummer

doktorens blodvirksomhet på en overordentlig smigrende måte og byen var likefrem stolt over at slik videnskap blev dyrket av dens eget barn. Rent forbigående blev også nævnt at en av forsøkspersonerne var meget dårlig og muligvis ikke vilde stå det over. Dette var selvsagt ikke ment som nogen kritik av doktorens virke, men nærmest medtat som en selvfølgelighet, idet samtlige intelligente mennesker her i byen vet at der for menneskehetens fremgang altid må ofres nogen på videnskapens alter. Men utak er verdens løn. Doktoren optar dette som en grov fornærmelse og undser sig ikke for å håne innsenderen ved å spørre om han ikke er gått til feil avis. Vi skal opplyse doktoren om at vi vet at hint andet tvilsomme organ kom med de mest strålende tilbud for å sikre sig den nu så sørgelig berømte artikkel, men at dette bestemt blev avslått og ettertrykk forbutt. Videre skal det meddeles at om doktoren agter å ta kampen op sitter vi inne med de mest glimrende opplysninger om flere av patienternes graverende tilstand, både med hensyn til alle blodets bestanddeler og mangel på sådanne. Det er med tungt hjerte vi har kastet os inn i denne bitre strid, men lar doktoren fremdeles humlen surre som om alt var i den skjønneste orden skal det være en glæde å komme med de sværeste avsløringer.

Einar Sverdrup, grubeingeniør.

Dristig slædefart paa det mørke fastland.

**Mands mot og mands vilje vundet en straalende seir
over de ubændige naturkræfter.**

Det norske flag atter hævdet i utlandets presse.

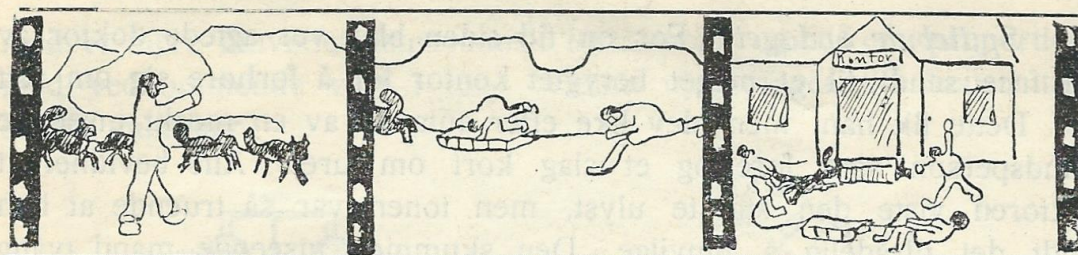
**Nordmændene Boger, Bergquist og Gjelsten de første
der pr. slæde trænger frem til hytten ved 3-dalen.**

Beri-Beri hindrer kaptein Lundh fra å delta.

Merkelige forhold: vor filmsfotograf negtes adgang til startplassen.

Søndag den 18. november anno 1922 vil altid bli stående som en merkedag i Norges historie, og hver nordmanns hjerte vil bli gjennomrislet av varm stolthetsfølelse når hans sind fæster sig paa de sider i historien, hvor denne tildragelse er nedtegnet. Hin mindeværdige dag oprandt kl. 5.10 morgen ved at hele Longyear Citys befolkning var på benene og i nervøs spænding. Starten var fastsat til kl. 6, men av lett forståelige grunde blev denne endel forsinket. For de ventende masser svandt tiden til kl. 1/211 imidlertid hurtig, idet man gruppevis diskuterte færdens chanser. Diskussionen var livlig, men værdig som alvor et ved

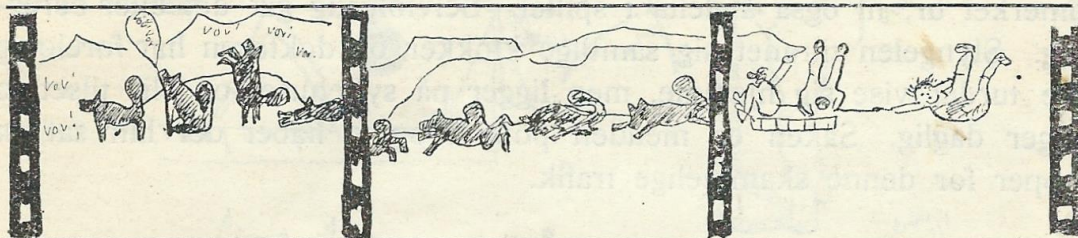
situasjonen krævet. Blandt de fremmøtte sås vinterchefen som hadde tat post i mitten av Advent-dalen for å by de farende et siste farvel, stedets doktor som holdt varm melk i beredskap, kapteinen og pastoren vinket med lommetørklær fra vinduerne i administrasjonen mens byens kvinder i fager procession overrakte ekspedisjonen en fane som skulde plantes på hyttens tak. Kl. $\frac{1}{2}11$ præcis var færdens deltagere samlet og færdig til start. Foruten 8 hunde og kjøkkenslæden bestod den av ovenfornævnte 3 mænd. På hundene kunde man intet merke, mændene derimot var en smule bleke, men blikket var fast og trækkene energiske og bestemte. Kl. 10.40 var alt klart. Veiret var det bedste, delvis overskyet, men stille luft og føret ideelt. Et jevnt stenlag lå over hele veien og vilde tjene som bremse og hindre de fyrige dyr fra å sette for stor fart op. Færdens deltagere vekslet nogen få korte ord med de nærmeststående og under massens jubelrop satte slæden sig i langsam bevægelse. Alle som var tilstede ved denne enestående begivenhet og i startøieblikket hadde anledning til å se mændene følte sig forvisset om at de eiet vilje og kraft til å gjennomføre den dristige færd innefter snelandets øde. — Flere kvinner gråt da hundene halvveis ute i Adventdalen gjorde et vældig kast bakover og i fuldt løp satte mot byen. Men Bogers koldblodige optræden reddet færdens fra en trist og vanærende død på den store vidde. Midt under det vilde jag bevaret han sin koldblodighet og ved stadig å rope: „Venstre, din kjøter, venstre, din kjøter“ til lederhunden lyktes det ham å berolige de skrækslagne dyr og bringe dem ind på den rigtige vei. Slik svandt ekspedisjonen videre innefter og blev fuldstændig omhyllet av et ugjennemtrængelig mørke. Tiden gik og der kom ingen melding. Spændingen og angsten steg i byen; to og to begyndte å hviske sammen, hviskingen steg til summen og endte tilslut i et stort fælles nødrops på en hjelpeekspedisjon. Men kl. 12.25 mens unnsætningsekspedisjonens prøvete folk holdt mønstring steg der et tordnende rop fra massen: „De kommer, de kommer!“ og kl. $\frac{1}{2}1$ præcis svinget fjøskjælken i en elegant bue op for hundegården, deltagerne sprang kjækt ut og blev øieblikkelig grepet av tusen hænder som i triumf bar dem på guldstol til administrationen. Aldrig var der en slik jubel i Adventdalen. Om denne stolte bedrift vil færdens deltagere til jul utgi et større verk, et verk som imøtesees med den største spænding og bør bli allemands eie. — Desværre blev på en skammelig måte vor filmsfotograf negtet adgang til startplassen, og vi har for å bøte herpå henvendt os til Spitsbergen filmcentral, L. C., hvor vi elskværdig fik utlånt billedene fra fjorårets første slædetur.

Start

Uventet fart

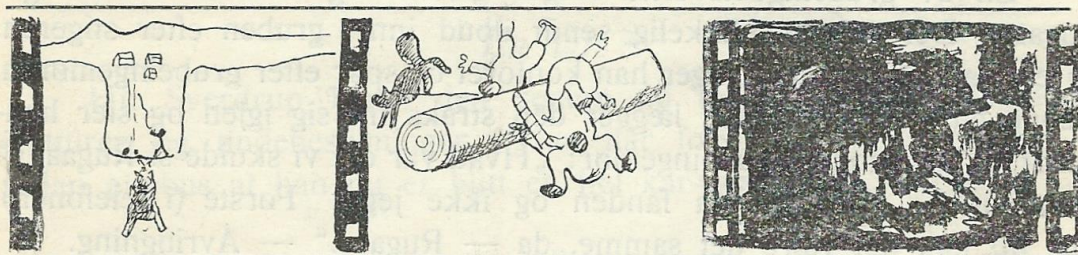
Under kontortrammen

Vov! Vov!

I fuld fart.

Overrasket.

I fin form.

Over stok og sten.

De forsvinder i mørket.

Stor forsinket auktion

avholdes næste fuldmåne over ingeniør E. Aal-Floods efterlatte habengut bestående av:

En brukt, men god tandbørste.

Et par halvsolide støvler, anbefales dem der lever på en stor fot.

En fin kam med alle tænder i behold, særdeles passende for en mand der endnu ikke har fåt kam til håret.

Et dusin slitte, men udmerkede bukseknapper (patent).

To sixpenciluer (efterglemt av gjester).

Et salongevær (av træ) hvormed følger en æske kruttlapper. Dette fortrinlige våben er en ekte hammerless (mangler avtrækker) og vil således egne sig udmerket for kombinerte jagt og hundeture i mørketiden.

En matdåse, anbefales ingeniører på natskift.

En kattepus på hjul av godslig utseende, ufarlig for barn og andre.

Auktionariane.

Hørt paa vor daglige tur gjennom byen.

Spillebule opdaget. For en tid siden blev vor agtede doktor av sin frue sendt til et meget berygtet kontor for å forhøre sig om rett tid. Dette fik han, men blev like efter antasset av en mørkt utseende mandsperson som foreslog et slag kort om uret. Alle bevidner at doktoren viste den største ulyst, men tonen var så truende at han fandt det tilrådelig å innvilge. Den skummelt utseende mand tvang dernæst en anden av personalet som han visste var i besiddelse av et udmerket ur, til også å delta i spillet. Selvfølgelig gik det efter beregning. Slyngelen tilranet sig samtlige klokker og doktoren har foreløbig ikke turdet vise sig hjemme, men ligger på sykehuset og blir tilset to ganger daglig. Saken er meddelt politiet og vi håber der blir sat en stopper for denne skammelige trafik.

*

En av grubeingeniørerne ringer gruben og skal ha fat i stiger Rugaas. Der blir øieblikkelig sendt tilbud inn i gruben efter stigeren, og en halv time efter ringer han kontoret og spør efter grubeingeniøren. Denne tar telefonen, men legger den straks fra sig igjen og sier henvendt til den anden grubeingeniør: „Hvad var det vi skulde si Rugaas?“ Den anden: „Det vet da fanden og ikke jeg.“ Første (i telefonen): „Ja, *da* kan det være det samme, da — Rugaas.“ — Avringning.

*

Rugaasbestanden er i den forløpne måned forøket med et eksemplar.

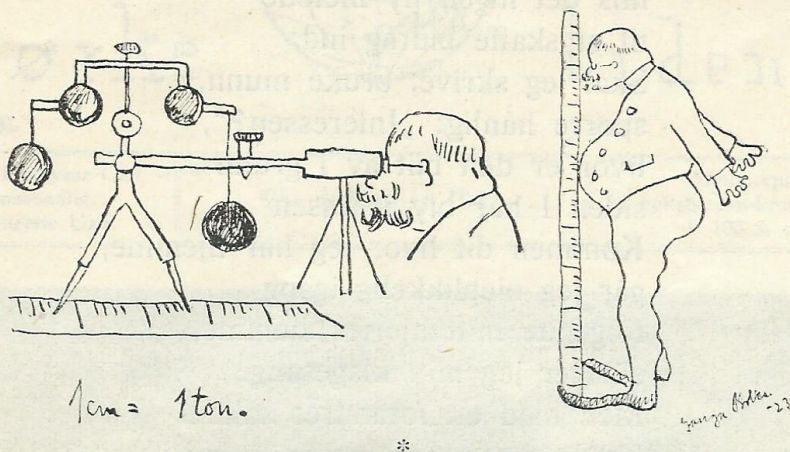
*

Igaaraftes var formannskap, bystyre og presse innbudt til generalprøve på et moderne „gift drama“ i 5 akter, spillet av vor bys mest fremtrædende amatørskuespillere. Publikum forholdt sig rolig, kun fra galleriet var der tendens til pipen. Stykket vil bli gjentat hver uke i vintersæsonen, og tidspunktet for premieren vil senere bli bekjendgjort.

*

Er det metriske mål og vegtsystem forældet? Ny metode til måling av vektforøkelsen i polaregnet opfundet av Lundh kapitaine d' habilement. Forsøkene synes å svare til de forventninger man sætter til dem. — Metoden er ganske enkel: Man trækker ganske rolig pusten inn uten å slippe noget ut, gjør et elegant kast med hodet, strækker haken fremover, kniper begge øine igjen og ser så om man over sin mop kan iagttå sine tær. Hvor meget av disse hver gang sees milles

med et mere innviklet astronomisk instrument, og er i cm. proportional med vedkommende vekt i ton! Videre oplysninger må henstå til et senere nummer.

En vits?

Hr. Sverdrup har i den senere tid foretat mange spændende jagtturer og tindebestigninger. Han har forstået å omgi sig med en sådan nimbus at han nu er blitt en hel kar-a-vane. —

S.

En vits til.

Ingeniør Grøndahl har i Adventdalen et rævrevier, hvor han fanger ræver levende eller døde, hver gang han ser sitt snit til det. Han har hittil ikke set noget snit, men mener at det kan være rævnende likegyldig. Han avreiser i nærmeste fremtid paa sin næste fangst-ekspedition. Vi vil ønske ham god fangst

au rævoir!

+ Redaktørens klagesang.

Det er hårdt å være redaktør,
naar man stræve må som mig.
Løpe rundt på hvermanns dør,
grave spørre, rope hei!
Straks så sætter man på flukt,
før jeg spurt har om produkt,
Andre svarer frækt som bare:
„Skal det være nu på lørda’,

puh! da har det ingen fare.
Si mig, haster det så før da?"
Væk derfra med sænket hode
går jeg grublende i sind
fins det ingen ny metode
til at skaffe bidrag ind.
Skal jeg skrive, bruke munn,
spørre hånlig: „Interessen?",
hvor er den blit av i grunn
siden I har bly i sessen".
Kommen dit hvor jeg har hjemme,
går jeg øieblikkelig igang
følgende mitt hjertes stemme,
skriver jeg min klagesang.
Men med ett forandres saken,
bidrag strømmer, prosa, vers
aldrig så jeg dertil maken
pen går på kryss og tvers.
Fingerkrampe, stik i neglerot
gjør at også jeg til slutning
danse må på versefot.

Redaktionen avsluttet kl. 8.55 aften.

Just Broch,
uansvarlig redaktør.